

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaat dan henen, onderrijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U gebod-n heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 12.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
15 Juni.	Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Liefde en de Gaven des Geestes.

REDEVOERING

gesproken door President GEORGE Q. CANNON, in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, den 12en Februari 1899.

ONDERVINDING DER ZENDELINGEN. — INSPIRATIE IN HET AANLEEREN VAN TALEN. — DOEL VAN DE GAVE DER VREEMDE TALEN. — ONDERSCHIEDING DER GEESTEN. — DE HEERLIJKE GAVE DER LIEFDE.

Ik heb groot medelijden met deze terugkeerende Ouderlingen want ik weet, hoe ik mij gevoelde, toen ik van mijn eerste zending terug kwam en verzocht werd tot eene vergadering Heiligen te spreken in den ouden Tabernakel. Ik was gedurende vijf jaren afwezig geweest en had steeds in eene vreemde taal gepredikt. Ik had op zending zeer veel ondervinding gehad in het prediken, doopen, organiseeren van vertakkingen en conferentiën en werk van verschillenden aard. Maar toen ik terug keerde en naar den kansel geroepen werd, scheen het mij toe, alsof de bodem van mijn geheugen er uit viel, zoo bevreesd was ik om voor zoovele menschen te staan. Ik kon mij nauwelijks iets herinneren, en daar ik gewoon was in eene vreemde taal te spreken, was het moeilijk in mijne moedertaal te spreken. Ik had het Boek van Mormon in die taal overgezet en was er goed mede op de hoogte, zoo zeer zelfs, dat al mijne gedachten en mijne geheime gebeden in die taal waren, inplaats van in mijne moedertaal. Ik veronderstel, dat dit ook het geval geweest is met deze Ouderlingen, die van Duitschland gekomen zijn. Zij hebben ongetwijfeld hun denken zoowel als hun spreken in het Duitsch gedaan; en daarom moesten

zij vermoedelijk hunne gedachten in het Engelsch vertalen, zooals ik moest doen. Ik heb diep medelijden met de Ouderlingen, wanneer zij terug komen en voor eene vergadering zooals deze te staan hebben, of zij voorheen in de Engelsche taal gepredikt hebben of in eene vreemde taal. Het boezemt sommigen mannen vrees in, hoewel sommigen het beter kunnen trotseeren dan anderen. Ik gevoel, dat deze broederen ons medegevoel verdienen. Wij kunnen niet zulk een goed denkbeeld van hunne werkzaamheden vormen, als wanneer wij beter met hen, zij beter met ons bekend waren. Ik herinner mij, dat er juist na mijn terugkomst eene vergadering gehouden werd in het gebouw der Zeventigers, en een groot aantal Ouderlingen waren tegenwoordig. President Young, President Kimball, President Wells en verscheidene van de Twaalven waren daar tegenwoordig. Het was eene algemeene getuigenisvergadering, en de Ouderlingen werden opgeroepen om te spreken. Ik stond op en trachtte in het Engelsch te spreken. Ik zeide in den loop van mijn gesprek, dat ik mij niet zoo vloeiend kon uitdrukken als ik wel wenschte, daar ik gewoon was sedert langen tijd in eene vreemde taal te spreken. President Young sprak, en zeide, „Broeder George, spreek in de taal, die gij gewoon zijt.“ Ik begon toen in die taal te spreken, en het was als het oplichten eener sluis — de woorden kwamen er uitstroomen. Ik betwijfel niet, dat indien deze broederen geroepen werden in het Duitsch te spreken, zij veel vloeiender en veel gemakkelijker zouden spreken.

Ik heb dezen namiddag gevoeld, dat ik gaarne de aandacht van de Heiligen op eenige punten in de leer wilde vestigen, indien de tijd het zou toelaten. Ik wil een gedeelte van het 12de hoofdstuk van I Korinthe lezen:

„En van de geestelijke gaven, breedere! wil ik niet, dat gij onwetende zijt. Gij weet, dat gij Heidenen waart, tot de stomme afgoden heengetrokken, naar dat gij geleid werdt. Daarom maak ik u bekend, dat niemand, die door den Geest Gods spreekt, Jezus eene vervloeking noemt; en niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest.

„En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere; en er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde Geest, die alles in allen werkt. Maar een iegenlijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en eenen anderen het woord der kennis, door denzelfden Geest; en eenen anderen het geloof, door denzelfden Geest; en eenen anderen de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest; en eenen anderen de werkingen der krachten; en eenen anderen profetie; en eenen anderen onderscheidingen der geesten; en eenen anderen menigerlei talen; en eenen anderen uitlegging der talen; doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, deelende aan een' egelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil. Want gelijk het

lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ééne lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus.

„En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder. En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen. Zijn zij allen apostelen? Zijn zij allen profeten? Zijn zij allen leeraars? Zijn zij allen krachten? Hebben zij allen gaven der gezondmakingen? Spreken zij allen met menigerlei talen? Zijn zij allen uitleggers? Doch ijvert naar de beste gaven; en ik wijs u eenen weg, die nog uitnemender is.”

Ik zal een gedeelte van het volgende hoofdstuk (het 13de) lezen, want het onderwerp wordt daar vervolgd:

„Al ware het, dat ik de talen der menschen en der engelen sprake, en de liefde niet hadde, zoo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. En al ware het, dat ik de gave der profetie hadde, en wiste al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof hadde, zoodat ik bergen verzettede, en de liefde niet hadde, zoo ware ik niets. En al ware het, dat ik al mijne goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgave, opdat ik verbrand zou worden, en hadde de liefde niet, zoo zou het mij geene nuttigheid geven.

„De liefde is lankmoedig; zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk; zij is niet opgeblazen; zij handelt niet ongeschiktelijk; zij zoekt zichzelf niet; zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad; zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.

„De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetiën, zij zullen te niete gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal teniete gedaan worden; want wij kennen ten deele, en wij profeteeren ten deele; doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten deele is, teniete gedaan worden.”

Deze laatste woorden verklaren, dat profetiën zullen teniete gedaan worden, talen zullen ophouden, en kennis zal teniete gedaan worden, omdat wij „ten deele kennen, en ten deele profeteeren; doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten deele is, teniete gedaan worden.” Wij zullen dan geene vreemde talen van noode hebben, wij zullen geene profetie van noode hebben, omdat wij eene volheid van kennis zullen bezitten. Maar de liefde, zegt Paulus, zal nooit teniete gedaan worden.

Ik gevoel en heb sedert eenigen tijd gevoeld, dat als Heiligen der laatste Dagen onze aandacht meer zou moeten gevestigd worden dan in den laatsten tijd het geval is geweest, op die gaven, welke het God behaagd heeft tot het voordeel van Zijne Heiligen in Zijne Kerk te plaatsen. Sedert eenigen tijd ben ik, wanneer ik

tot de Heiligen sprak in verschillende plaatsen, geleid geworden om bij dit onderwerp stil te staan. Wij kunnen het volk niet zijn, dat God verlangt dat wij zouden zijn, tenzij wij naar deze gaven des Geestes zoeken en ze verkrijgen. Het zou voortdurend het gebed van al de Heiligen der laatste Dagen moeten zijn, dat de Heere ons die gaven zoude geven, die voor onzen toestand geschikt zijn, en dat zal ons volmaakt doen worden, want de uitdeeling van deze gaven is voor het bepaalde doel om degenen, die er aanspraak op hebben, volmaakt te doen worden vóór den Heere. Door den val hebben wij vele zwakheden en gebreken geërfd. Wij zijn er allen min of meer van bewust, in het bijzonder wanneer wij in deemoed tot den Heere komen. Hij toont ons onze onvolmaaktheden, en wijst ons door Zijn Geest de gebreken onzer karakters aan. Wij zien eenige zeer in het oog loopende gebreken in onszelf. Daar dit het geval is, zou het ons bestendig doel moeten zijn om van den Heere gaven te zoeken, die deze gebreken zullen overwinnen. Indien ik een onwijs man ben (en dat zijn allen — sommigen meer dan anderen), welke gave zou ik dan moeten zoeken? Ik zou voortdurend voor den Heere moeten pleiten om mij de gave van wijsheid te schenken. Ik mag gebrekkig zijn om te onderscheiden, en gemakkelijk te verleiden zijn. Valsche geesten staan op en leveren daar voortdurend bewijs van. Wij zijn omringd door onzichtbare invloeden, waarvan vele slecht zijn, en indien wij aan hen toegeven, dan hebben zij invloed over ons. Door deze verkeerde geesten beïnvloed, zullen de menschen tot ons spreken en trachten ons onder denzelfden invloed te brengen. Is het daarom niet eene goede zaak de gave van onderscheiding der geesten te hebben? Is het niet een gezegend iets, dat God in Zijne Kerk heeft geplaatst en aan de leden daarvan heeft beloofd deze kostelijke gave, waardoor zij valsche geesten kunnen onderscheiden, wanneer zij daarmede in aanraking worden gebracht? Wel zeker. Het is eene gave, waarnaar wij allen zouden moeten trachten. Niemand is zoo volmaakt, dat hij geen voordeel van het bezit dezer gave kan bekomen.

Ik ben in onze vastenvergaderingen dikwijls getroffen door de gedachte, dat de Heiligen der laatste Dagen een doel moesten hebben, wanneer zij tezamen vasten en bidden. Eer dag van iedere maand is door de Kerk vastgesteld als een dag van vasten, van gebed, van vernedering vóór den Heere. Wanneer wij samenkomen, zou er in onze harten een verlangen moeten zijn, dat onze gebeden in vereeniging voor zekere bepaalde dingen tot den Heere opstijgen. Wij stellen natuurlijk allen belang in Zion en in het groote werk van God. Wij wenschen, dat gerechtigheid de overhand zal krijgen, en dat de wil van God gedaan worde. Wij kunnen allen vereenigd voor dit groote doel bidden, en wij zouden zulks doen, wanneer wij in deze hoedanigheid tezamen komen. Maar ik moge geheime wenschen, geheime behoeften hebben; ik moge gedachten hebben, die niemand anders dan God kent. Daarom zou ik Hem in het verborgen moeten smeeken, dat Hij

mij dien geheimen wensch mijns harten moge vervullen. En het schijnt mij toe, dat onze gebeden bij zulke gelegenheden in nederigheid opgezonden en vergezeld door geloof, hoogst waarschijnlijk zullen verhoord en beantwoord worden: ik weet, dat zij zullen verhoord worden. Dit is ook eene goede gelegenheid om naar deze gaven des Geestes te trachten. Hebben wij ze niet allen van noode? Is er iemand onder ons, die deze gaven niet van noode heeft? Ik heb profetie van noode. Hoe kan ik mijn ambt vervullen, hoe kan ik in mijne roeping staan, hoe kan ik mijnen plicht tegenover de Heiligen der laatste Dagen vervullen in het ambt, waartoe God mij geroepen heeft, indien ik de gave der profetie niet heb? Ik moet trachten die gave in mij te doen toenemen. De gave van openbaring moet in mij toenemen. Ik zou de gave van wijsheid moeten zoeken, en om ze in mij te doen toenemen; zoo ook de gave van kennis. Zouden wij dit niet allen doen? Ik heb deze gaven noodig; gij hebt ze noodig. Gij hebt geduld, lankmoedigheid, verdraagzaamheid van noode. Een presideerend ambtenaar in de Kerk heeft de gave van onderrichting en de gave van raadgeving noodig, en wanneer het noodig is, de gave van bestraffing en waarschuwing. Hij behoort het plan der zaligheid te verstaan en waaruit goddelijkheid bestaat; hij heeft de gave der gezondmaking en de gave van onderscheiding der geesten van noode. Wij hebben allen de gave van een gebroken hart en een verslagen geest van noode; want dat is het offer, hetwelk aangenaam is vóór den Heere. Wanneer wij met gebroken harten en verslagen geesten tot Hem komen, hoort Hij ons, en Hij neemt ons offer aan. Het is het offer, dat Hij van onze handen verlangt.

Zoo zou ik kunnen doorgaan om gaven op te noemen, die wij noodig hebben.

(Wordt vervolgd.)

Jaffa

Iedereen, die naar Jeruzalem reist, gaat over Jaffa, de oude stad Joppe. En bijna iedereen schenkt, in zijn verlangen om de heilige stad te bereiken, geene aandacht aan de oude havenstad, uitgenomen om zich over haren stank te ergeren en een haastig bezoek te brengen aan het huis van Simon den Lederbereider, terwijl men zich afvraagt, hoe Petrus ooit in zulk een vuile plaats kon slapen. Jaffa is echter eene meer Oostersche stad dan Jeruzalem zelf. Wanneer uw neus eenmaal aan den reuk gewoon wordt, en gij eenen weg kunt vinden over den afval en de vuiligheid, begint gij de plaats te waardeeren. Ik verkreeg het eerst een blik op de stad in het begin van den namiddag toen een blakende zon op haar nedersloeg en al hare hoeken met een rijken glans verlichtte, waar de huizen zich boven elkander stapelen en de oranje-boomen, met weelderige vruchten beladen, op de helling van de stad groeien. Ten minste vijftig booten staken af om het jacht te ontmoeten. En hunne bemanning — welk een schreeuwende

gebaarmakende, luidruchtige hoop menschen, die elkander en ons toeriepen, terwijl zij met eene zeldzame bedrevenheid door de rollende baren hunne booten stuurden, op den rand waarvan zij stonden, gekleed in hunne ruime witte linnen broeken, en de zon voortdurend hunne bloote armen en voeten brandde tot een nog donkerder bruin.

Of de Hebreuwsche vertaling van Jaffa, als „de schoone” be- teekenende, correct is of niet, weet ik niet te zeggen. De Joden hadden, zooals alle andere Oostersche volkeren, eene groote neiging tot overdrijving en vergrooting, en zij spreken van de zandige wildernis als van liefelijke, bloeiende velden. Daarom kan ik ver- staan, hoe zij zelfs Jaffa als schoon konden beschrijven. Zij is merkwaardig en belangwekkend, bepaald schilderachtig en heeft smalle straten, maar dat zij schoon is kan de waarheidslievende man bezwaarlijk toestemmen. De beschaving heeft slechts lichte- lijk haren vinger op deze oevers gelegd, en de zeden en gewoonten zijn weinig veranderd van wat zij twee duizend jaar geleden waren. De geschiedenis van de plaats is een mengsel van legenden en overlevering. Het was op de rotsen, waaromheen de wateren van de Middellandsche Zee speelden, dat de schoone Andromeda vast- geketend werd, om door het zeemonster gegeten te worden, en waar zij door Persius gered werd. En vele jaren geleden werden de ketenen en de kuil in de rots getoond, waar de schoone maagd gekluisterd lag. Maar ik vooronderstel, dat de een of andere voor- historische tourist ze moet weggenomen hebben, want zij zijn nu niet meer te zien. Zeker, het is de plaats, waar Hiram, de Koning van Tirus, het hout van den Libanon in vlotten heen zond, om Salomo te helpen in het bouwen van den Tempel. Het huis, of misschien is het slechts het fundament van het huis, van Simon den Lederbereider, is nog te zien. Het kan bereikt worden door eene reeks van euvelriekende gangen. Twee of drie luie Arabieren liggen er gewoonlijk op den vloer en worden slechts wakker bij het vooruitzicht van wat geld te krijgen. Van het dak van het huis wordt een ver gezicht op de Middellandsche Zee verkregen. Er is een oude wel in den hof en een stokoud man met zwakke oogen, is voortdurend bezig met lederen emmers water te putten en in een grooten steenen trog over te gieten. Een schaduwrijke boom spreidt zijne takken over de wel uit en het gezicht van de mannen met donkere huid en vrouwen met schitterende oogen, wanneer zij hier komen om water te halen, is een boeiend schouw- spel, dat ik lang kon aanzien zonder moede te worden. De oude stad heeft vele omwentelingen ondergaan; zij is de zetel van een Christelijk bisschopdom, en het nest van zeeroovers, en de plaats van oponthoud van Napoleon geweest.

Er is te Jaffa een vreemde kleine bazaar, die niet al te rein is, maar die altijd vol Arabieren en volbloed Bedouïenen is. Op de marktplaats is al de koopwaar uitgestald, en er is even veel geschreeuw als op eene boerenkermis in de dorpen van Europa. Het brood, dat door het volk gegeten wordt, bestaat uit ongezonder

uitziende koeken of bruin gebakken broodjes in den vorm van hoepels. De Syrische Bedouïenen zijn woest uitzierende mannen, met hunne kemelsharen mantels over hunne schouders en hunne ingelegde geweren om den rug hangende. Een zakdoek is om het hoofd gewonden, en bevestigd door twee ronde vlechten van paardenhaar, over den schedel getrokken. Hier ziet gij menschen van eene zuiver Semietische type van gelaatstrekken, in vele opzichten verschillend van hetgeen wij tehuis de Semietische type noemen. De vrouwen, waarvan de meeste gesluierd zijn, zitten op bankjes voor de bazaars, onderzoeken de in helle kleuren gedrukte katoensoorten en twisten over de waren met de kooplieden, die met de beenen gekruist nederzitten. Lachende kleine meisjes, met fonkelende oogen en witte tanden, dansen voor u, kussen uwen rok of uwe hand en vragen om een aalmoes. Ondeugende jongens, die genoeg Engelsch hebben opgeraapt om tot overlast te zijn, bieden u onophoudelijk hunne diensten aan om eene boodschap voor u te doen of u te toonen, waar gij Arabische goederen kunt inkoopē, en gij roept tot hen en bedreigt hen met uwen wandelstok, maar om slechts een grijnslachje ten antwoord te krijgen.

Een weinig noordelijk van Jaffa ligt Cesarea. Slechts puin hoopen zijn nu nog van de prachtige stad van Herodes overgebleven. De Arabieren hebben hutten gebouwd met de steenen, en over menige vervallen plaats kan gezien worden een stuk marmer op eene keurige wijze gekorven. Wanneer men te midden van deze ruïnen ronddoelt, moet men zijne verbeelding onwillekeurig laten terugkeren tot den tijd, toen dit de grootste stad was in geheel Palestina; toen Paulus daar gedurende den tijd van twee jaren werd gevangen gehouden, en toen de Kruisvaarders haar innamen en weer verloren. Het was te Cesarea, dat de onversaagde oude Kruisvaarder Boudewijn in het bezit kwam van een kleine vaas van groen kristal, die eeuwen lang in gedichten bezongen is. Het was de „Heilige Beker”,* die helen te Parijs zorgvuldig bewaard wordt. Zuilen van graniet liggen half bedolven onder het zand, en kudde geiten grazen in het rond. De sporen van het groote amphitheater, dat 20.000 menschen kon plaatsen en door Herodes juist buiten de stad gebouwd was, kunnen nog gevonden worden, en een oud kasteel, dat van het weder geleden heeft, doch vele belegeringen en bestormingen heeft weerstaan, houdt zijn hoofd op boven de rotsen, die in de zee uitloopen. Van de spits heeft men een prachtig gezicht, doch alles is stil, uitgezonderd het geschreeuw van een vogel en het geklots der golven. —

JOHN FOSTER FRASER, *in the Quiver.*

---

* In het Engelsch „Holy Grail”, volgens de legende de beker, dien onze Verlosser bij het laatste avondmaal gebruikte.

Eert uwe Ouders.

Omdat gij misschien een weinig beter geleerd zijt dan uwe ouders, moet gij niet denken, dat gij het alles goed weet. Zij mogen meer aangeboren verstand hebben dan gij, en meer kennis, door de harde ondervindingen van het leven, dan gij ooit kunt bezitten. In ieder geval zijt gij alles wat gij in geleerdheid bezit, aan hunne zelfverloochening verschuldigd, en aan hunne vastberadenheid, dat gij betere gelegenheden zult hebben, dan zij gehad hebben. Uwe ondankbaarheid is duidelijk openbaar, wanneer gij tot hen spreekt met uitdrukkingen, waarin uwe verachting voor hetgeen gij als hunne tekortkomingen beschouwt, slechts lichtelijk bedekt is. En wanneer gij verder gaat en tot uwe bekenden in benadeelende termen over hen spreekt, zijt gij verre van eerbaar.

Hoeveel wereldsche beschaving uwen ouders ook mag ontbreken, zij verdienen ten allen tijde en op alle plaatsen uwe liefdevolle achting. De menschelijke diamant, wanneer die ruw is, is nochtans een diamant en zal ongetwijfeld in den hemel met grotere pracht schitteren dan vele diamanten, die op aarde door hunnen valschen luister de oogen verblinden.

De jonge man, die vol kracht en leven is, is geneigd om hard en ongevoelig te zijn, en hij heeft de voortdurende beteugeling van de uitoefening van zijnen godsdienst noodig, om hem menschlievend te maken. Wanneer hij geneigd is om den eerbied niet in acht te nemen, dien hij zijnen vader verschuldigd is, dat hij dan niet vergete, dat hij zelf misschien eens vader zal zijn, en dat hij, alvorens van zijne moeder op eene oneerbiedige wijze te spreken, bedenke, dat zijne vrouw misschien eens moeder zal zijn. Zooals hij zou wenschen, dat zijn eigen zoon ware, dat hij zelf alzoo handele.

Impr. Era.

Ontslag en Benoeming.

Ouderling HENRY M. LEWIS is van zijne werkzaamheden in de Brusselsche Afdeeling ontslagen, en beroepen tot voortzetting zijner zending in de Amsterdamsche Conferentie. Aangezien de beperkte kennis, die hij bezat van de Hollandsche taal, toen hij naar Brussel ging om te arbeiden, vond Broeder Lewis het tamelijk moeilijk om gesprek te voeren met de Vlaamsche bevolking, wier dialect aanmerkelijk verschilt van het zuiver Hollandsch. En nu hij hulp had verkregen in Ouderling Hendrik De Brij, en deze volkomen met de te Brussel gesproken talen op de hoogte is, is het wijzer geacht, Broeder Lewis wederom onder eene Hollandsch sprekende bevolking, met wier taal hij eenigermate bekend is, te laten arbeiden.

Welk vak gij ook kiest, stel u een verheven doel voor oogen, en plaats in deszelfs diepst een onveranderlijke bestendigheid.

VICTOR COUSIN.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

De Verantwoordelijkheid van den Mensch.

Er is onder de Presbyterianen van de Vereenigde Staten eene groote beweging over een voorstel tot herziening van hunne geloofsbelijdenis in eenige van zijne meest kenmerkende punten, en meer in het bijzonder de leer van de verkiesing. Het schijnt dat deze leerstelling tot verdwijning gedoemd is, hoewel er nog velen zijn die er zich aan vastklemmen, maar anderen beweren, dat het volk verheven wordt boven de leer, dat God de menschen zoude scheppen alleen om hen in de eeuwige ellende te zenden. Zulk een geloof is zeker niet moedgevend, en het is moeilijk om te zien welk goed het aan het menschedom heeft gedaan. Indien de vrije wil des menschen ophoudt invloed te hebben op de zaligheid, zou alle aansporing tot beter leven verwijderd zijn, en de eenige beteugeling zou zijn de vrees voor de wetten der menschen.

Het gevoel dat des menschen handelingen eens en ergens in het groote hiernamaals tevenover hem zullen gesteld worden, en dat eene rekenschap zal moeten gegeven worden, heeft meer gedaan om kwaad te onderdrukken, het menschelijke geslacht boven de wilden te verheffen en den tegenwoordigen staat van beschaving tot stand te brengen, dan al de andere beweeggronden tezamen. Alhoewel sommigen voorgeven te gelooven, dat de dood aan alles een eind maakt, blijft er nochtans eene vrees voor de toekomst, die erfelijk schijnt te zijn bij het menschedom en die door al de hoogdravende taal van den godloochenaar niet geheel kan verbannen worden. Hunne luidruchtige bespotting van het hiernamaals is als het fluiten van een jongetje in het donker om zijne volkomen verachting van spoken te toonen.

Er is geene leerstelling, die in het Nieuwe Testament meer uitdrukkelijk geleerd wordt, dan de verantwoordelijkheid van den mensch, en ook geene die zich meer beroept op de rede des menschen. De beloften Gods tot den mensch zijn uitgesproken op de vrijwillige gheoorzaamheid van den mensch aan Zijne geboden. „Geeft de goddelooze het pand weder, betaalt hij het geroofde, wandelt hij in de inzettingen des levens, zoodat hij geen onrecht doet; hij zal zekerlijk leven, hij zal niet sterven.” (Ezek. 33 : 15). „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid.” (1 Joh. 1 : 9). „Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” (Mark. 16 : 16). „Zoo iemand niet geboren wordt uit

water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan." (Joh. 3 : 5) „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders; die in de hemelen is." (Matt. 7 : 21). „Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de menschen, diert zal Ik ook belijden voor Mijnen Vader, die in de hemelen is." (Matt. 10 : 32). „Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de menschen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde zullen reenschap geven in den dag des oordeels." (Matt. 12 : 36). „Indien gij Mijne geboren bewaart, zoo zult gij in Mijne liefde blijven." (Joh. 15 : 10). „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." (Hand. 2 : 38.)

Al deze aanhalingen, met nog vele andere, die in de Heilige Schrift gevonden worden, dniden zeer bepaald de verantwoordelijkheid van den mensch aan, en zijne macht om te gehoorzamen en de belooning te ontvangen, of te verwerpen en verdoemd te worden. Indien een oordeel over de menschen zou uitgesproken worden; zonder hunne eigene handelingen in overweging te nemen, zou het schijnen louter spotternij te zijn, indien de Heere zulke voorwaarden zou stellen als hierboven genoemd. Welk eene tegenstelling tusschen de leer, dat groote scharen van de menschelijke familie tot de eeuwige verdoemenis vóórbestemd waren, en dat al hetgeen zij ook kunnen doen, dat vonnis niet kan veranderen; en de leeringen van het Boek van Mormon, 2 Nephi 2 : 24—27: „Maar ziet, alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet. Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben. En de Messias komt in de volheid des tijds, opdat Hij de kinderen der menschen verlossen mag van den val. En omdat zij van den val verlost zijn, worden zij voor eeuwig vrij, kennende goed en kwaad, om voor zich zelve te handelen en niet om mede gehandeld te worden. . . . . En zij zijn vrij om te kiezen, hetzij vrijheid en het eeuwig leven door den grooten Middelaar aller menschen, of om te kiezen gevangenschap en dood, volgens de kracht des Satans; want hij zoekt alle menschen in ellende te storten, gelijk hij is."

Het eerste is zoo kleingeestig, dat er geen plaats overblijft voor gerechtigheid of genade, en een god zou noodig zijn, die van beide deze eigenschappen ontbloot is; terwijl het andere uitgebreid is als de eeuwigheid, en de menschen vrij laat om tot de verhevenste hoogten te stijgen of tot de nederste diepten te dalen, naar gelang zij mogen verkiezen, zoodat zij alleen zichzelf zullen moeten beschuldigen voor al hetgeen zij missen; en terwijl het recht het zijne eischt, is er voldoende plaats voor genade.

De Heilige Geest is beloofd op voorwaarde van gehoorzaamheid aan Gods geboden, maar eerst moet geloof, bekeering en de doop tot vergeving der zonden voorafgaan, en hier komt de vrije wil des menschen in; hij maakt zijne eigene keuze, of hij aan deze

voorwaarden wil voldoen of niet. Indien hij verkiest het te doen, en den Heiligen Geest ontvangt, zal deze Geest geen dwang over hem uitoefenen, maar zal eene leidende ster voor hem zijn om hem in al de waarheid te leiden, op voorwaarde dat hij vrijwillig in het licht zal wandelen; nochtans is hij vrij om het verlichte pad te verlaten en af te dwalen in duisternis en het op de vreeselijke gevolgen te wagen; en in den grooten dag des oordeels zal hij vinden, dat hij geene verontschuldiging zal weten in te brengen, want hij zal ten volle beseffen, dat hij zelf het bed gemaakt heeft, waarop hij liggen moet, en nadat het recht bevredigd is, zal hij ten volle waardeeren de mate van genade, die hem door den Algenadigen Vader zal aangeboden worden.

A. W. (*Mill. Star*).

De „Shakers.”

Statistieken, die uitgegeven zijn, toonen aan, dat de godsdienstige sekte bekend onder den naam van Shakers, tot zulk eene mate aan het afnemen is, dat hare verdwijning in de naaste toekomst kan verwacht worden. In 1870 had zij achttien gemeenten met ongeveer 9000 leden. Nu schat men, dat zij nauwelijks 1000 zielen telt.

De Shakers vormen een tak van de Vrienden, en de naam is, naar men meent, eene samentrekking van „Shaking Quakers” (Sidderende Kwakers). Dit godsdienstgenootschap werd gegrond door „Moeder Anne,” die in het jaar 1784 stierf, en die door hare volgelingen beschouwd werd als eene menschwording van Christus. Zij leeren, dat de ongehuwde staat noodig is tot eene ware betrekking van den mensch tegenover God. Zij leven in gemeenschap van goederen. New Lebanon, New-York, is een van hunne meest bekende instellingen geweest van het Christelijke socialisme. Zij gelooven in het Duizendjarige Rijk en in een zekeren vorm van geestelijke gemeenschap met de geesten der ontslapenen.

De Shakers zijn van bijzonder belang tot de Heiligen der laatste Dagen, om de rede, dat niet lang na het oprichten van de Kerk hun het Evangelie werd aangeboden, door eene bijzondere openbaring. De Heere beriep in het jaar 1831 Sidney Rigdon, Parley P. Pratt en Lemon Copley, om te prediken in de plaats nabij Cleveland, Ohio, gelegen.

In de openbaring gaf de Heere hun de getuigenis, dat zij ten deele eene begeerte hadden om de waarheid te weten, maar niet allen. De bijzondere boodschap tot hen was, dat zij zich zouden bekeeren, dat zij zouden gedoopt worden, en den Heiligen Geest zouden ontvangen. Hunne dwalingen werden hun aangeduid: „Een iegelijk, die verbiedt te huwelijken, is niet van God geordineerd;” „Een iegelijk, die gebiedt van vleesch te onthouden, dat de mensch dat niet zoude eten, is niet van God geordineerd;” „En wederom, voorwaar zeg Ik u, dat de Zoon des menschen niet komt in de gedaante eener vrouw;” „Zion zal bloeien op de heuvelen, en zich verblijden op de bergen.”

Maar de Shakers gaven aan de boodschap geen gehoor. Zij gingen voort met in de duisternis te wandelen, nadat het licht hun was aangeboden geworden. Het gevolg wordt nu gezien in hunne gestadige vermindering. Maar de laatste getuigenis van de stervende godsdienstige organisatie tot andere dergelijke genootschappen, is: „Indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen insgelijks vergaan.”

Des. News.

Eenige Oordeelen Gods op de vijanden der gerechtigheid.

(Uit de geschiedenis van de Zending der Zuidelijke Staten van Noord-Amerika).

In Januari 1890 ontmoetten de Zendelingen in de Alabama Conferentie zooveel tegenstand, dat zij genoodzaakt waren het land te verlaten en hunne getuigenis te verzegeien tegen degenen, die aan hunne verbanning medewerkten. Feitelijk scheen van 1890 tot 1895 de Satan in al de Zuidelijke Staten met al zijne legioenen in het veld te zijn tegen het werk van God, en het is slechts in de laatste jaren, dat zijne macht in eene mate gebroken is, en dat de Geest van God over alle vleesch uitgegoten is.

In Clarke County, Alabama, had korten tijd vóór de Ouderlingen de streek verlieten, een wonderverschijnsel plaats, dat de plannen, die het gepeupel had beraamd tegen de Ouderlingen, verijdelde, toen het samengeschoold was om den dienstknechten Gods geweld aan te doen. Plotseling straalde een schitterend licht, heller dan de middagzon, van uit een klaren hemel op hen neder, en dit werd gevolgd door een geluid, dat sterker was dan de hevigste donderslag. Sommigen vielen op hunne knieën, en allen vloten in angst weg, daar hunne harten met groote vrees bevangen werden.

Doch het schijnt, dat deze waarschuwing niet voldoende was, want na een kort tijdverloop hervatten zij hun werk met meer ijver dan voorheen, en de Ouderlingen werden gedwongen het land te verlaten, echter niet zonder dat de oordeelen Gods volgden. Zoodra de Zendelingen hunne getuigenis verzegelden tegen hunne vijanden, volgde een geest van onrust en tegenspoed de geweldenaars, tot zij met verlangen uitzagen naar de terugkomst van de dienstknechten Gods, terwijl verscheidene huuner aan vreemde en pijnlijke ziekte stierven; enkelen werden door maden gegeten, terwijl zij nog in leven waren, en het was onmogelijk de vliegen van hen te houden; zoodoende werden eenige hunner verwenschingen door Gods wrake vervuld.

In 1883 organiseerde zich het gepeupel in een bende, die zich noemde „De losgebroken hel”. Maar de burgers stonden op tegen deze bende en doodden drie hunner, twee van de broeders James en een genaamd Bedsoe; de een werd door drie kogels doodgeschoten, de tweede met acht en veertig kogels die zijn lichaam doorkruisten,

en de derde werd met zestig doorboord; terwijl anderen als beesten in het woud werden nagejaagd en maar drie malen eten verkregen in tien dagen.

Deze zelfde woestelingen hadden de Ouderlingen nagezet en hen genoodzaakt in de bosschen te vlieden voor hunne veiligheid, maar God nam nu wrake op dezelfde wijze. De overige leden van de bende moesten onmiddellijk het land verlaten, en terwijl zij hunne vlucht namen door de verschillende Counties of graafschappen, gaven zij voor, zeer vrome Christenen te zijn, hoewel zij ontdekt werden zwaar gewapend te zijn; en wanneer zij dachten, dat niemand in de nabijheid was, vloekten zij als Lucifer.

In verschillende deelen van Mississippi gebruikte het gepeupel geweld, maar wij zijn ingelicht, dat velen de straf ondergaan hebben; sommigen werden veroordeeld tot lange jaren gevangenisstraf, anderen werden opgehangen of werden op verschillende wijzen geslagen. Eenigen stierven een onnatuurlijken dood, een dezer was Charles Watters, van Pike County, Mississippi, die geholpen had in het opsporen van de Zendingen, die genoodzaakt waren gedurende eenige nachten in de bosschen te slapen. Dominee Roland Turnage, die zijne ziel rechtstreeks tot in de tegenwoordigheid Gods predikte en ook de Ouderlingen tegenwerkte, en valsche getuigenis en laster tegen de Heiligen der laatste Dagen sprak, onderging ook een dergelijk lot en werd met eene ziekte geslagen, waarvan hij geene verlichting kon verkrijgen.

Eenigen van het gepeupel, die zich later bekeerden, zeiden, dat zij geene rust van geweten hadden, maar dat een geest der wroeging hen verteerde sedert de verdrijving der Ouderlingen, die in 1887 uit Lauderdale County, Mississippi, verbannen werden.

In Wayne Cauty, Mississippi, beproefden drie mannen, wier namen waren West, Williams en Hedrick, de Ouderlingen Gardner en Moss in eene hinderlaag te lokken; doch inplaats van hun plan uit te voeren, begonnen zij met elkander te twisten, en Williams schoot op Hedrick en doodde hem. E. KIMBALL, *Impr. Era.*

WAAR GELUK. — „De ware sleutel tot geluk in dit leven is anderen gelukkig te maken. Vele menschen zijn ontevreden, omdat zij om zich heen anderen zien, wier omstandigheden gunstiger schijnen te zijn dan de hunne. President Snow ried den Heiligen aan, in Conferentie in April 1899, anderen gelukkig te maken, en indien zij zich in wederwaardigheden bevonden, dan te trachten iemand te vinden, wiens toestand erger was dan de hunne. Hij verklaarde, dat hoogmoed een gruwel is in de oogen des Heeren. Hoogmoed doet ons eene plaats begeeren, die beter is dan die onzer medemenschen, maar de Geest van God zal ons met dankbaarheid vervullen, wanneer wij de vele zegeningen overdenken, die ons door onzen Hemelschen Vader geschonken zijn. Eene kennis van het Evangelie is van meer waarde voor ons, indien wij getrouw zullen zijn in het onderhouden van de geboden Gods, dan alle andere zegeningen.”

Gemengd Nieuws.

Een begin is gemaakt om in de nabijheid van Salt Lake City eene groote fabriek op te richten tot het smelten van metaalertsen. De kosten om deze fabriek tot stand te brengen zullen zijn ongeveer een millioen dollar (2,500,000 gulden.)

Voor het eerst nam de Universiteit van Utah deel (op Vrijdag 25 Mei, te Salt Lake City) aan eene wedijvering in redevoering, met eene andere universiteit. Hare tegenpartij was de Universiteit van den Staat Nevada, die vertegenwoordigd was door drie studenten, waaronder eene dame; terwijl de Universiteit van Utah een gelijk aantal studenten zond, die als redenaars zouden ontreden. Beide partijen kweten zich op uitstekende wijze van hunne opdracht, doch de vertegenwoordigers van de Universiteit van Utah waren de winnende partij. De rechters hadden slechts weinige minuten noodig om eenstemmig tot het besluit te komen, dat der Universiteit van Utah de lauweren toekwam, op grond van overtreffing in redenaarstalent, bekendheid met het in behandeling zijnde onderwerp, en aflevering.

Een nieuw quorum Zeventigers werd te Salt Lake City georganiseerd door de Presidenten Seymour B. Young en Joseph W. Mc. Murrin, van de Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers. Dit is het 124ste quorum Zeventigers.

De in Utah ingevoerde wet, verbiedende meer dan acht uur te werken in de mijnen en aan de openbare werken van het gouvernement en van het stadsbestuur, wordt door de nijverheidscommissie van de Vereenigde Staten aanbevolen tot aanname in al de Staten der Republiek. Utah geniet de eer en onderscheiding, de eerste te zijn, om dezen heilzamen maatregel in te stellen.

De „Latterday Saints College”, eene hoogeschool van de Heiligen der laatste Dagen te Salt Lake City, is te klein geworden om het aantal noodige klassen en het immer toenemende aantal leerlingen plaats te verschaffen. President Lorenzo Snow heeft besloten in de behoeften van die instelling te voorzien, en heeft aangekondigd dat een nieuw en ruimer gebouw voor het gebruik van die school zal opgericht worden.

De toestand van eenige sekten in de Vereenigde Staten: -- De Presbyterianen wonnen in het jaar eindigende 1 April 1899, 8030 leden, tegen 40.908 in het jaar eindigende 1 April 1894. -- De toename der Congregationalisten was slechts $\frac{3}{10}$ van 1 percent -- De Christian Endeavorers verloren 13.000 leden. -- De Baptisten van het Noorden konden zich op hetzelfde punt houden. -- De Vereenigde Broederen geven een afval van 7 percent aan. -- De Methodist-Episcopaalsche Kerk onderging een net verlies van 3700 leden.

Een der nieuwe uitvindingen in Amerika gedaan, is het drijven van machines door de kracht der zon. De machine heeft een aantal lenzen en spiegels, waardoor de hitte der zon opgevangen wordt, en de hitte die aldus kan verkregen worden, is, zegt men, gelijk aan een oven van eene stoommachine van 500 paardenkracht. Deze uitvinding zal benuttigd worden tot het pompen van water, om de drooge vlakten van Amerika te besproeien.

In Britsch Columbie is eene zeepmijn ontdekt, en een begin is gemaakt met de ontginning er van. De zeep bestaat uit borax en soda, en kan gebruikt worden zooals zij uit de mijn wordt genomen, zonder eenige andere bewerking te ondergaan, dan in geregelde stukken gesneden te worden. Ook in de Vereenigde Staten bevinden zich drie zeepmijnen.

Dr. Herzl is een van de personen, die een zeer werkzaam deel nemen in de beweging, die bekend is onder den naam van „Zionisme”. Deze beweging heeft talrijke aanhangers onder de Joden in alle landen, waar dit volk vertegenwoordigd is, en heeft ten doel de Joden naar Palestina te vergaderen, opdat zij zich daar in hun oud erfdeel en vaderland vestigen en tot een volk worden als voorheen. De Sultan van Turkye echter, onder wiens beheer het land Kanaän thans staat, maakt het den Joden bijna onmogelijk, hunne hoop en streven te verwezenlijken. Het oude Verbondsvolk zou echter gewillig zijn hun vroeger Kanaän van den Sultan te koopen, en Dr. Herzl maakt bekend, dat de hoofden van het Zionisme nu over genoegzame gelden beschikken om voor het land iederen prijs te betalen dien de Sultan mocht verlangen.

Berichten uit Yokohama vermelden de bijzonderheden van een groote brand, die den 10den April te Tukin, eene voorname stad op de westkust van Japan, heeft plaats gehad. Zestien honderd huizen, waaronder dertig tempels, zijn in zes uur tijds geheel afgebrand, en zestien personen zijn omgekomen, behalve bijna honderd gekwetst.

In sommige provinciën van China is eene zekere klasse der bevolking, Boxers genaamd, in opstand gekomen. Hun haat richt zich in het bijzonder tegen alles wat van de Europeesche beschaving afkomstig is. De spoorwegen in China aangelegd, worden door hen opgebroken, en de blanken, die zich in hun land bevinden, zijn in gevaar vernoot te worden. Hunne woede geldt eveneens de ingevoerde Christelijke godsdiensten, waarvan eenige zendingen zijn gedood, alsook een aantal inlandsche Christenen. De verschillende mogendheden nemen maatregelen om hunne bedreigde landgenooten te beschermen, door oorlogschepen naar China te zenden en hunne soldaten aldaar te landen. Volgens de berichten verbreidt zich de opstand als een vuur, terwijl de keizerin van China de beweging tegen vooruitgang en beschaving ondersteund.

Mededeelingen.

Den 5den dezer is een gezelschap Heiligen ten getale van 20 personen, waaronder Ouderling J. Draayer, die onlangs zijne zending geëindigd heeft, alhier naar Grimsby sloop gegaan, om verder te Liverpool op een stoomschip van de *Dominion-line* plaats te nemen naar Noord-Amerika, op reis naar Zion. Het gezelschap staat gedurende de reis onder toezicht van Ouderling Draayer.

Uit de Californische Zending komt de droevige tijding van den dood aan een onzer Zendingen, Ouderling Wm. J. Beecher, van Willard City, Utah. Hij werd op Zondagmorgen, 27 Mei, dood gevonden in zijne kamer, waar hij eene gaskraan had open laten staan, met het gevolg, dat de ontsnappende gas de kamer vulde, en hem bewusteloos maakte en deed stikken.

Toen men hem vond, lag hij op zijn knieën, terwijl zijne kin aan den rand van het bed haakte, waaruit men opmaakt, dat hij in de houding van het gebed overvallen werd door het gas. Hij was eerst drie dagen voor zijnen dood in de stad Los Angelos aangekomen, en had zijn tehuis in Utah den 17den Mei verlaten.

Ouderling Beecher was te Nauvoo, Illinois, den 28sten October 1842 geboren, en was dus bijna 58 jaar oud toen hij stierf. Hij laat eene vrouw en twee aangenomen kinderen na, waarvan het eene een meisje is 15 jaar oud, en het andere een jongentje van 13 jaren. Hij is gedurende heel zijn leven een getrouw en voorbeeldig Heilige der laatste Dagen geweest. President Lorenzo Snow gelastte President Nye, van de Californische Zending, dat het lichaam van Ouderling Beecher onverwijd naar Utah zou vervoerd worden.

ZIJ LUISTEREN NAAR DE DOODEN. — Het is leerzaam om op te merken, dat al de hervormingen in de kerken der wereld moeten tot stand komen door bewegingen onder het volk. De geestelijken en predikanten zijn, als een regel, blind en doof en dood tegenover de behoeften van het mensdom en de teekenen der tijden. Zij leven in het verledene — in hunne stoffige bibliotheek — luisterende naar de stemmen van de dooden, in plaats van in verbinding te zijn met „Hem die voor immer en immer leeft.” *Des News.*

I N H O U D :

Redevoering	Blz. 177	De „Shakers”	Blz. 187
Jaffa	„ 181	Eenige oordeelen Gods op de vijanden	
Eert uwe Ouders	„ 184	der gerechtigheid	„ 188
Ontslag en Benoeming	„ 184	Gemengd Nieuws	„ 190
De Verantwoordelijkheid van den Mensch	„ 185	Mededeelingen	„ 192

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.